

Otrokova molitev.

Blagoslovi, Oče večni,
Delo moje pridnosti!
V Tvojo slavo, svojo srečo
Naj obračam mlade dni!

Čednosti mi v sree vsajaj,
Váruh bodi vedno moj!
Pridno hočem se učiti,
Bom otrok poslušen Tvoj.

Daj, da rastem vsa v modrosti,
Greha čuvam se skrbno,
Po vseh potih naj me vodi
Tvoje milostno okó.

A. Praprotnik.

Bolna Minka.

Minka moja je zboléla:
Prej glasno je vedno péla,
Skakala ob mēni živo,
Klicala mi nagajivo:
„Zlato solnčece mi sveti,
V vrtu čujem ptičke peti,
V grēdi mnoga cvetka ráse —
Záte berem jih in záse.
Kamor se okó obrne,
Lepši kras se mi odgrne —
Reci, da ni vzpomlad zlata
Sreče, rádoti bogata!“

Ali ko je zima s snégom
Nad dolino in nad brégom
Vse življenje lepo vzela —
Minka moja je zboléla!
K peči gorki vedno séda,
Žalostno v obraz mi gléda,
Pesencam srebrnim grlo
Njé se tudi je zaprlo.
Od strani jo pogledujem,
Radoveden povprašujem:
„Réci, réci, Minka moja,
Kakšna je bolezen tvoja?
Po zdravnika smo poslali,
Njemu v skrb te bomo dali,
Da te on v bolezní teši
In prizgodnje smrti reši.“

Ali bolna Minka pravi:
„Mēne nihče ne ozdravi,
Ker sree mi je zbolélo,
Ki je bilo prej vesélo,
Dókler v zlati je vzpomládi
Rádost pilo na livadi,
Slušala sam lépo petje,
Trgala dehteče cvetje —
Ali zdaj ni čuti pétja
In nikjer ni najti cvétja.
Kaj pošiljaš po zdravnika,
Ta bolést je prevelika —
Minka ti ob smrti pravi:
Njé nikdó več ne ozdravi,
Ker sree ji je zbolélo,
Ki je bilo prej vesélo.“

Glávico privzdignem njéno
In poljubim jo iskreno,
Ter v tolažbo, to sevéda,
Taka moja je beséda:
„Le ne jokaj, Minka moja,
Huda ni bolezen tvoja!
Ko vzpomládno solnce sine,
Tákrat ti gotovo mine.
Rože bodo spet cvetéle,
Ptice pesni svoje péle —
Tákrat, ko nekda j živéti,
Spet prijetno bo na svéti.“

Saj ne traja večno zima,
Kratek le obstanek ima.
Ali čuj me, Minka lépa:
V sebi ti srcé zaklépa
Mnogo rožico cvetočo,
Mnogo nádejo še vročo,
Ki jim cvetja svet hudobni

Ni ospél po móči zlobni.
Čuj, da kdaj v srcé poznéje
Mrzla zima ne prispéje,
Da, kar v njem zdaj plemenito
V prvem cvetji je razvito,
Ne uniči v srci zima,
Ki vzpomládi zopet — nima!"

Modést.

Naš pastir.

II.

O so pri sosedovih stavili novo hišo, tedaj vam je bilo veselje záme, mladega razposajenca. Kar vedno sem se smukal okrog zidarjev in tesarjev.

Zna se, da delavci niso potrebovali takih svečnikov okolo sebe, ki so jim bili le za nepokoj in nápotje. Zato nas je pogosto zadrstil kdo izmej delavcev in nam zaprétíl, da nas vzdajó, če se še priplazimo. In res niso prišli nekateri nič več blizu; le od daleč so opazovali, kako hitro rase poslopje pod rokami pridnih zidarjev.

Samó Dolinarjev Lukec se ni zmenil za nobeno pretenje. To vam je bil navihanec, kakor ga ni bilo tedaj v vasi. Nič se ga ni prijelo, ko ga je mati oštevala ter mu prepovedovala, da naj ne hodi svetit zidarjem. Nič ni maral, če prav ga je zalótil nekoč sam mojster ter mu pošteno „navil uro“. Kričal je tedaj sicer na vso moč; ali ko ga je pa mojster izpustil, smijal se je hudomušno ter trdil, da ga ni čisto nič bolelo.

Toda, kogar ljudje ne morejo ukrotiti, ukroti ga Bog.

Neko popóldne je Lukec zopet postopal okrog zidarjev. Ti se niso dosti menili za neporednéža ter delali in tolkli pridno dalje. Kar opazi Volkov Anže, ko je basal pipo, da gleda Lukcu izza telovnika abecednik.

„Poglej ga lenuha lenega, mesto da bi šel v učilnico, pa se tu poteplje. Ej, ti seme, ti!“ Takó mu zapretí Anže in postopi za njim. Lukec hitro rine na stran ter gleda porogljivo Anžeta, misleč: „Kaj bodeš reva stara! Saj me še drugi niso ujeli, kam neki bi me ti!“

Ali v tem tronotku, ko je gojil v srci tako hudobne misli in se norčeval iz starega moža, izpodtakne se ob bruno, ki je ležalo tik velike apnénice. Lovil se je nekoliko in mahal z rokama; toda zamán. „Štrrrbunk“ je reklo, pa je bil v beli apneni vodi. „Pomagajte! pomagajte!“ tako je klical in se pogrezal vedno bolje v mehko-ugašeno apno. Na njegovo vpitje so prihiteli zidarji k apnénici. Prvi je bil Anže. Hitro je položil preko jame močno desko ter izvlekel nesrečnéža. Nekaterim se je smilil, ker je jokál. Drugi so mu pa privoščili, češ, kdor išče, ta najde.

In res je staknil Lukec dovolj. Apno ga je objédlo po nogah in rokah, da se mu je luščila koža ter se mu izpihovali mehurji. Sreča je bila, da se je apno vže ohladilo, sicer bi bilo po Lukcu.